

Scénář k rozhlasové reportáži – ALOIS VOLKMAN

Pamětník:

2:05:54 – 2:06:29 Vypouštěl slovo za slovem. Slova v sále přibýval, rostlo slovo v sále, přibývalo. Rostlo slovo se mačkala, tlačila, hrnula, strkala, cpala a valila, zmateně hledala únik nesčetnými zvukorody. Žádný je nepřijal, neodnesl, nakonec je zde přítomní umlátili ručně potleskem.

Pamětník: 0:34 – 0:41 Narodil jsem se 18.9.1937 v Chudobíně.

2:07-2:18 Musím říct, že jsem se narodil faře, protože můj otec byl farářem církve československé.

1. Vstup: Alois Volkman měl krásné dětství, brzy však začal mít zdravotní potíže. Jeho rodiče ho s příznaky vzali k lékaři.

Pamětník: 5:52- 5:58 Viděl mě jít a řekl, že je to typický případ dětské obrny.

6:20-6:30 A bylo to takový krutý, protože se tím zjistilo, že ta situace je na celý život.

2. Vstup: I přes nemoc Alois Volkman vystudoval gymnázium a poté medicínu. Jeho vlastní zkušenost z nemocnice mu byla návodem pro komunikaci s pacienty.

Pamětník: 8:56-9:10 To slovo, které tomu dotyčnému říkám povzbudivé, má pro něj velký význam, větší než ty medikamenty, které potom dostává.

3. Vstup: Ačkoliv mohl pracovat v Praze, vždy ho více přitahovalo vesnické prostředí, ze kterého pocházel. Nastoupil proto do malé nemocnice v Kladně. Brzy se mu shodou náhod naskytla možnost pracovat jako všeobecný lékař.

Pamětník: 43:23–43:56 Jeden kolega v Otavovicích šel na dovolenou a ředitel mě poslal ho zastupovat. Mně se to tam strašně zalíbilo. Po všech stránkách.

5. Vstup: Díky tomu, že to bylo v srpnu 1968 a kolega už se zpět nevrátil, stalo se z pár týdnů zástupu dvacet let. Později v Otavovicích založil pečovatelský dům, který funguje dodnes.

Pamětník: 47:06–47:32 Já jsem tam založil, když jsem viděl, že ti lidé mají špatné možnosti se někam dostat. Tak jsem si řekl safra.

6. Vstup: Díky své profesi se Alois Volkman setkal s tehdy už velmi starým básníkem Jaroslavem Seifertem a později mezi nimi vznikl přátelský vztah.

1:16:03-1:16:08, 1:16:18- 1:16:34. Roku 1984 jsme se spolu s Jaroslavem Seifertem stýkali každý. Ani jsem si neuvědomoval, že by tyto návštěvy autem u Seifertů byly předmětem zájmu STB a také mně to bylo jedno.

1:17:05- 1:17:15 Mně to bezproblémově procházelo až do července 1985, tedy přes rok a půl.

9. Vstup: V té době si Aloise Volkmana vyhlédla Státní bezpečnost a nabídla mu spolupráci. Tvrdí, že ji přijal proto, aby ochránil Jaroslava Seiferta.

1:00:54 – 1:01:20 Byl hlídaný bolševiky a omezenej. Neprospívalo to jeho zdraví, a proto jsem já řekl, že to musím napravit.

1:18:14- 1:18:19, 1.18:23-1:18:28 Mi bylo osobně večer doručeno předvolání na... Tam mě vyslychali 2 pracovníci STB.

1:22:08-1:22:36 A tak má údajná spolupráce spočívala celkem ve dvou předvoláních k výsledku a šesti setkáních v restauraci, kde jsem se asi dvakrát podepsal krátké záznamy své výpovědi, které samozřejmě nikoho nemohly poškodit.

10. Vstup: Po smrti Jaroslava Seiferta napsal Alois Volkman několik básní. Tak, jak to udělal Jaroslav Seifert, když zemřel Masaryk.

Pamětník: 1:11:29-1:12:07 Pátek 10. ledna 1986. Kam, Praho, odešel tvůj vyznavač, tvůj zpovědník, tvůj mluvčí, statečný ochránce i bohém poslední, co psal jen inkoustovým perem namáčeným do borůvčí. Že není ani stopy v ranním sněhu? Jen se rozhlédni.